

bíró!" Ebben a pillanatban megkondult a templom harangja. Oly szépen, oly lágyan zengte a déli jelentést, hogy nem volt szív, amelyiket el nem bájolt volna. Még a törökök is különös meglepődéssel fordították fejüket a diadalmasan álló torony felé. A harang pedig egyre zengett: bim-bam, bim-bam. Hangja betöltötte a levegőt. Nem csoda, hogy bíró uram nem hallotta meg a janicsár vezér szavát. De Hasszán bég türelme sem volt drótkötéltől, nagy haraggal kiáltotta újra: „hé bíró!” Hiába, hangja elvesztett a harangé mellett. Haragja most hártatlan lett. Végigvágta lovát, de az előre nem mehetvén, hirtelen megfordult maga körül, a bég pedig e nem várt fordulat következtében kiesett nyergéből. Mind ennek a harang volt az oka, mert jobb torka volt, mint a töröknek.

„Ágyút!” — ordított a bég.

Megindult a vén alkotmány recsegve, ropogva, mintha érezné, hogy valami szentségtelen dolog történik. Mintha több jósága lett volna, mint urának. De hiába. Kormos csövét a toronynak szegezték. Az már némán bámult a vidékre. Hatalmas tekintetével egyszerre akarta felölelni a látóhatárt. Minden szép kis tavat, minden kis házat, bokrot úgy megnézett, mintha örökre távozna innen. Egy utolsó tekintettel akart mindent felölelni, mindent emlékébe vésni...

Az öreg ágyú pedig retteneteset dörent. A templom falai megremegettek. A torony pedig, mint óriási fa a vihar alatt, rémeset nyögött és azután leomlott a rétre. A harangot nem érte a pogány golyó. Épen zuhant le. Estében egyet fordult és most már nem zengzetesen, de fenyegetve kongott egyet. Ez volt temetési dala. De ez a vészjel sokkal fájdalmasabb volt, mint mikor a halottakat siratta. A szigeten az aszszonyok térdepeltek és a Mi Atyánkot mondják könnyes szemmel. A férfiak kezében pedig fájdalmasan megrándult a szerszám. Ebben a fájdalomban a bosszú jele lappangott. Modok Mihály bíró uram keserűen vágta pipáját a sarokba, hogy azután még nagyobb legyen a bánata. A törökök meredt arccal néztek egymásra. Hasszán bég halálra sápadt és csak ennyit mondott lehangoztan: „Tovább-tovább, itt nem voltam méltó ellenfél!”

Egy perc múlva nem volt török a városban, csak a kopott, boldogtalan ágyú.

Kiskunhalas.

Nagyajtay Imre
rg. VIII. o. t.

Megöltem egy hópihét

Szeszélyes, kényes, könnyű libbenéssel
Csókolni vágyó lányajkú puhán
Szálldostak rám, megannyi büvös álom
Az első szüzi, tiszta hópihék.

Parányi csepp meleg kezemre hullott
Nem látta senki, csak én egyedül
És ... és ... meghalt... meghalt a kis pihécske
Itt a kezemén észrevétlenül.

Úgy megsirattam, úgy megfájt a szívem
Szemem ijedt, bús kérésre riadt.
Édes, bohókás, pillangós pihécském
Én ... én ... megölni nem akartalak.

Ha egyszer ...

Ha egyszer én is elmegyek
Sötét este lesz akkor is
Tél lesz. És így sikít a szél
A drótokon.

Reggelre már majd nem leszek.
És, aki látott este még,
Nem fogja látni már soha
Az arcomat.

Pécs.

Csorba Győző
VII. o. t.

A TÉL

Mormol a tűz a kályhában,
A szobában jó meleg van,
Odakünn bár zúg a szél.
Ez nem tél.

Drága prémekbe burkolva
Sétál egy nagyúri dáma,
Nem fázik, vár metsz a szél.
Ez sem tél.

Kis földkunyhóban didereg
Két szegény árva kisgyerek.
Csontig járja át a szél:
Ez a tél.

Vak koldus az uccasarkon
Álldogál éhen rongyoson.
Csontig járja át a szél:
Ez a tél.

Hajduböszörmény, 1933. Cs. Nagy Dániel
V. oszt.